

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 897/05
04.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца оптуженог АА и малолетног ББ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Лесковцу К.бр.9/05 од 25.2.2005. године, у седници већа одржаној на дан 4.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца оптуженог АА и малолетног ББ, а пресуда Окружног суда у Лесковцу К.бр.9/05 од 25.2.2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Лесковцу К.бр.9/05 од 25.2.2005. године оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, за које дело је применом одредаба чланова 42. и 43. ОКЗ осуђен на казну затвора у трајању од 2 године. У ову казну урачунато му је време проведено у притвору од 22.12.2004. године до 19.1.2005. године.

Оптужени АА обавезан је да суду на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 12.750,00 динара, те да оштећеном ВВ на име имовинско правног захтева исплати износ од 2.600,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ВВ је за остваривање имовинско правног захтева преко досуђеног упућен на парницу.

Истом пресудом, према малолетном ББ изречена је васпитна мера упућивања у васпитну установу из члана 25. КЗ РС у трајању од најмање 6 месеци а највише три године. Одређено је да трошкови кривичног поступка настали на име награде браниоца по службеној дужности падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени ВВ је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Ставом три изреке пресуде, према оптуженом ГГ одбијена је оптужба, на основу члана 354. став 1. ЗКП да је извршио кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС, те одређено да трошкови кривичног поступка настали на име награде браниоца по службеној дужности падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

-Окружни јавни тужилац у Лесковцу, због одлуке о казни и због изречене васпитне мере, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи у делу одлуке о казни према оптуженом АА, тако што ће га осудити на казну затвора у дужем трајању, а према малолетном ББ тако што ће му изрећи васпитну меру упућивања у васпитно поправни дом из члана 27. КЗ РС;

-бранилац оптуженог АА и малолетног ББ – адвокат АБ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да ову пресуду преиначи у погледу правне квалификације дела и у делу одлуке о кривичној санкцији.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.бр.1043/05 од 23.5.2005. године, предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Лесковцу и побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженом АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању, односно тако што ће према малолетном ББ изрећи строжу васпитну меру – упућивање у васпитно поправни дом, а да као неосновану одбије жалбу њиховог браниоца.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа, па је по размотрењу списка предмета, првостепене пресуде, жалбених навода и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона које Врховни суд као другостепени испитује по службеној дужности, сходно одредби члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА и малолетног ББ побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање, јер је првостепени суд извео све потребне доказе и у побијаној одлуци утврдио све битне чињенице. Оптужени АА и малолетни ББ у својим одбранама не негирају чињеницу да је оштећени ВВ критичног јутра дошао код њих кући, те да су оштећеног обојица песницама ударали у пределу лица и тела, с тим што оспоравају да је мотив био одузимање новца, већ наводе да су почели да га ударају због тога што је оштећени ошамарио малолетног ББ. Такође, у својим одбранама обојица оспоравају да је малолетни ББ ножем нанео тешку телесну повреду оштећеном тако што га је посекао по левој шаци. Међутим, одбране оптуженог АА и малолетног ББ у овоме делу оповргнуте су исказом оштећеног ВВ, који је објаснио да му је одмах по уласку у кућу малолетни ББ затражио на зајам 1.000,00 динара, па када је рекао да нема, он је из појаса извукао нож сечива дужине око 20 сантиметара, почео да га овим ножем боцка у пределу стомака, а затим су обојица – и оптужени АА и малолетни ББ почели да га туку, ударајући га по глави и телу песницама и шутирајући га ногама, поново му тражећи новац, па му је у једном тренутку малолетни ББ ухватио леву руку и ножем три пута засекао шаку, након чега су му узели новчаник из задњег десног џепа фармерица, са новцем у износу од око 2.600,00 – 2.700,00 динара.

Имајући у виду чињеницу да оштећени нема разлога да неосновано терети оптуженог АА и малолетног ББ, да је износећи свој исказ био категоричан и убедљив и пред истражним судијом и на главном претресу, остајући доследан приликом оба саслушања, те да је његов исказ потврђен налазом вештака медицинске струке, то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да је исказ оштећеног истинит, док су одбране оптуженог АА и малолетног ББ неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности. Томе у прилог говори и чињеница да у њиховим одбранама постоје одступања, да су обојица своје одбране изменили на главном претресу, па како се у жалбама браниоца оптуженог АА и малолетног ББ понављају њихове одбране које су већ биле предмет оцене од стране првостепеног суда, то је жалба у овом делу оцењена неоснованом.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио и кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА и малолетног ББ стичу сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС.

Жалбом браниоца оспорава се правна квалификација и у жалби инсистира на чињеници да је кривични поступак према окривљеном ГГ обустављен у току поступка, те се у конкретном случају не може радити о групи. Међутим, овај суд је става да за постојање кривичног дела из члана 169. став 1. КЗ РС није неопходно да је кривично дело извршено у саставу групе или банде, већ је довољно да је при извршењу разбојничке крађе или разбојништва нанесена неком лицу са умишљајем тешка телесна повреда. Како је првостепеном пресудом утврђено да су оптужени АА и малолетни ББ са директним умишљајем нанели тешку телесну повреду оштећеном, у намери да од оштећеног прибаве противправну имовинску корист, то је првостепени суд правилно закључио да се у њиховим радњама стичу сви елементи кривичног дела из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС. Стога је жалба и у овом делу оцењена неоснованом.

Приликом одмеравања врсте и висине казне у односу на оптуженог АА, првостепени суд је правилно ценио све околности из члана 41. ОКЗ. Дајући правилан значај утврђеним отежавајућим околностима – досадашњој осуђиваности оптуженог због истоврсних кривичних дела, те олакшавајућим околностима – младости оптуженог, његовом коректном држању пред судом, личним, породичним и материјалним приликама оптуженог, првостепени суд је правилно поступио када му је применом одредбама члана 42. и 43. ОКЗ ублажио казну испод законом прописаног минимума и осудио га на казну затвора у трајању од 2 године, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору. И по налажењу овога суда, овако одмерена казна адекватна је степену кривичне одговорности оптуженог и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, и представља праву меру за остваривање сврхе кажњавања прописане одредбом члана 33. ОКЗ.

Приликом доношења одлуке о врсти васпитне мере према малолетном ББ првостепени суд је дао правилан значај околностима да је малолетник у време извршења кривичног дела имао пуних 17 година, да је у време сазревања растао у непотпуној породици са бабом и дедом јер му родитељи раде у ___ и да је према мишљењу Центра за социјални рад растао под великим утицајем старијег брата који је склон вршењу кривичних дела, те је правилно закључио да према малолетном ББ треба применити трајније мере васпитања и потпуно га одвојити из садашње средине, те да ће се изрицањем васпитне мере упућивања у васпитну установу у односу на њега у потпуности остварити сврха изрицања васпитних мера из члана 32. КЗ РС.

Стога су жалбе Окружног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца оптуженог АА и малолетног ББ у делу којим се побијају одлуке о казни и изреченој васпитној мери, оцењене неоснованим.

Како у односу на оптуженог ГГ није било жалби овлашћених лица, то се Врховни суд није ни упуштао у правилност првостепене одлуке у односу на овог оптуженог.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 388. ЗКП у вези са чланом 464. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар, Председник већа-судија,

Снежана Меденица, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ